

Verslag van de reis naar Sarmasag Mina in Roemenië

16 t/m 21 mei 2014

Met een groep van 17 mensen gingen we op bezoek bij de gemeente in Sarmasag Mina. De groep was samengesteld uit mensen van de Roemeniëcommissie, enkele kerkenraadsleden uit het dorp en anderen die zich betrokken voelen bij het werk van de RCHK.

We vertrokken op vrijdagmorgen vanaf de parkeerplaats bij de Schaapskooi met overvolle en loodzware koffers en rugzakken naar de vluchthaven in Dortmund.

Na een voorspoedige vlucht landden we op het vliegveld bij Cluj in Roemenië. Van daaruit gingen we in twee, zeer snelle, busjes naar Sarmasag.

Bij de kerk werden we opgewacht en van harte welkom geheten door dominee Istvan en zijn vrouw Eva en de gastgezinnen. Ook in de kerk was een warm welkom door de zang van het jongerenkoor.

Daarna gingen we naar de verschillende gastgezinnen waar we verrast werden met een uitstekende warme maaltijd.

We zochten onze bedbanken op en probeerden de eerste nacht slapend door te brengen. Bij de één lukte dat beter dan bij de ander. Het was soms even wennen, óf aan het bed óf aan de bedgenoot.

Zaterdag 16 mei.

Om 10 uur werden we verwacht bij de kerk waar we ontvangen werden met koffie/thee en eventueel frisdrank. Daarna begonnen met het samenstellen van de pakketten. (o.a. olie, meel, rijst, macaroni, vis in blik, maismeel) Voor vijftig gezinnen moesten twee pakketten gemaakt worden. Normaal gesproken krijgen de gezinnen één voedselpakket per maand, maar vanwege ons bezoek werden ze getrakteerd op twee pakketten.

Er waren in Hellendoorn prachtige, warme dekentjes gebreid. Ook die gingen in de pakketten. Wat zullen die welkom zijn!

Dan gaan we in groepjes van drie met een presbyter, kerkenraadslid, op pad om de pakketten naar de mensen te brengen.

Tja, dan wordt ons duidelijk in welke omstandigheden mensen leven. Armoedige behuizing, grauwe, grijze, verwaarloosde flats, twee kamers waarin vier generaties bij elkaar wonen.

Het viel ons op dat bijna overal de televisie aanstaat, niet zachtjes, nee, de muziek bij de tekenfilmpjes schalt door de flat.

In elk gezin staat iets lekkers voor ons klaar, meestal koekjes met frisdrank maar ook wel een banaan en zoutjes. Natuurlijk eten we overal iets.

We zien hoe welkom we met onze pakketten zijn.

Veel kleinkinderen wonen bij de grootouders omdat de ouders in het buitenland werken om meer geld te verdienen en omdat in Sarmasag nauwelijks werk is. Na de middag is er een overleg met de presbyters en de dominee en zijn vrouw over het verloop van de hulp en de toekomst. Zo'n overleg is noodzakelijk om op de hoogte te blijven van de wensen en de problemen in Sarmasag. Alleen door in gesprek te gaan met elkaar kan hulp op een goede wijze plaatsvinden.

Het was een indrukwekkende dag. Wat is het goed en nuttig dat we ons inzetten voor deze mensen en dat we delen van onze rijkdom.

De avond brengt iedereen bij zijn eigen gastgezin door. Wij, Ella en ik, gaan nog even op geleende mountainbikes met onze gastvrouw Monika en dochter Fanny kennismaken met de omgeving.

We komen ook bij de mijn. Er werd bruinkool gewonnen. Nadat de mijn gesloten was, werden veel mensen werkeloos. Alleen wie meer dan twintig jaar bij de mijn gewerkt had, kreeg een kleine uitkering.

De mijn ligt er nu verwaarloosd en gevaarlijk bij. Er loopt een oppasser rond.

Na een indrukwekkende dag leggen we ons op de bedbank ter ruste.

Zondag 18 mei

Om half elf begint de kerkdienst. Wij mogen gewoon bij elkaar zitten als groep maar in de kerk is er voor de eigen gemeenteleden scheiding tussen mannen en vrouwen. Wij hadden uitzicht op de vrouwen en achter ons zaten de mannen.

Eva, de vrouw van de dominee, begeleidde de samenzang op het orgel en kondigde voor ons de liederen in het engels aan.

Na de dienst was er gelegenheid geschenken uit te wisselen. Allereerst overhandigde Ella de paaskaars. Daarna was de onthulling van een alpha en omega die al aan de muur bevestigd waren. De letters waren geschonken door de RCHK maar gemaakt door iemand uit de gemeente van Sarmasag Mina, genaamd: de houtman.

Opeens zag ik hoe emotioneel mensen reageerden op deze onthulling. Overal verschenen zakdoeken voor neus en ogen. Het was ontroerend om te zien.

Daarna overhandigde Henk Nijland een cheque van duizend euro voor brandhout voor de allerarmsten om de komende winter warm door te komen. Weer ontroering.

Hierna werd er een cheque van 500 euro overhandigd. Dit bedrag is voor de ontvangst en verzorging van een groep weeskinderen die door omstandigheden een tijdje in Sarmasag mogen verblijven.

Daarna is het de beurt aan de kerk uit Sarmasag.

Er wordt een doos op de tafel gezet en hieruit haalt de dominee een beschilderd bord.

Voor de hele groep is er een bord met een afbeelding van hun eigen kerk en de Schaapskooi en den oalen griezen. Wat een verrassing, ik wist niet wat ik zag! Geweldig! We namen de borden dankbaar in ontvangst.

Toen de dienst afgelopen was werd ik uitgenodigd mee te gaan naar boven, naar de toren. De klokken werden er met de hand geluid en Martin en ik mochten ook een poosje aan de touwen trekken om het klokgeluid gaande te houden. Prachtig!

Daarna was het echt wel tijd voor koffie, dacht ik, maar nee...het was tijd voor een drankje voor ons en alle kerkenraadsleden terwijl de vrouwen druk doende waren met de voorbereiding van de warme maaltijd.

Na de gezamenlijke maaltijd bracht iedereen de middag bij de gastgezinnen door.

's Avonds waren we weer in de kerk voor een korte dienst en een concert.

Er werden zeven optredens verzorgd.

Wat een dag! Een geweldige ervaring en een voorrecht om mee te maken.

Maandag 19 mei.

Toen we wakker werden zagen we dat de zon volop scheen. Gelukkig!

We zouden die dag bij een meertje in de bossen doorbrengen en dan is het fijn als het droog is en de zon schijnt.

Ik kreeg te horen dat we met een limousine weggebracht zouden worden. Ik snapte er natuurlijk niks van. Een limousine?

Het werd al gauw duidelijk. Een tjoeke-tjoek limousine. Er stond een tractor klaar met op de wagen strobalen en keurige kledjes erover heen waarop we plaats konden nemen. Een accordeonist ging mee en: doar gung 't hen.

Het was een prachtige dag met zon, gezelligheid en natuurlijk geen gebrek aan eten en drinken.

Vroeg in de avond gingen we terug op de feestwagen. Er werd toen duidelijk meer gezongen dan op de heenweg.

Dinsdag 20 mei.

Deze dag werd op verschillende manieren met de gastgezinnen doorgebracht. Sommigen bezochten een botanische tuin, anderen gingen naar een zoutmijn en weer anderen gingen op bezoek of bleven rustig in de omgeving.

Voor de laatste avond was er een afscheidsavond georganiseerd, bekostigd door de RCHK. Dankwoorden over en weer.

Iedereen was het er over eens: het waren geweldige, ook leerzame dagen. Voor ons was het goed om te zien in welke omstandigheden mensen daar leven en hoe onze hulp daar gewaardeerd en ingezet wordt.

En...natuurlijk ontbrak ook deze avond de warme maaltijd en een drankje niet.

Woensdag 21 mei

Om acht uur werden we bij de kerk verwacht. Iedereen was op tijd en na een hartelijk afscheid vertrokken de busjes met passagiers richting het vliegveld van Cluj.

Na een goede vlucht en het oppikken van (bijna) alle goede koffers gingen we weer terug naar de gemeente Hellendoorn.

Naschrift.

Op de vraag wat ik het mooist van deze reis heb gevonden heb ik na enig nadenken geantwoord: naast het rondbrengen van de pakketten vond ik de dienst op zondagochtend en daarin het uitwisselen van geschenken over en weer indrukwekkend. Toen voelde en zag ik de emoties, de hartelijkheid, de dankbaarheid, de noodzaak van hulp bieden aan mensen die leven in zulke moeilijke omstandigheden.

Ik wil de Roemeniëcommissie bedanken dat ik de kans kreeg mee te gaan om met eigen ogen te zien hoe veel en belangrijk werk er verzet wordt.

Ik wens de commissie zegen bij hun werk en ook plezier en ik hoop van harte dat het in de toekomst niet meer nodig is, want... dat is toch het doel.

Tineke van Buren

Hellendoorn, mei 2014

